

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016. Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Χριστίνης μεγαλομάρτυρος, Αθηνάδου του απολοήτου, Θεοφίλου Ζακυνθίου εν Χίω
μαρτυρήσαντος
Έτος 9^ο Τεύχος 395

«ΕΙΣ ΑΓΙΟΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ»

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα γίνεται λόγος για την συνάντηση του Θείου Διδασκάλου Ιησού Χριστού με τους δύο δαιμονιζομένους της χώρας των Γεργεσηνών, που έβγαιναν από τα μνήματα και ήταν «χαλεποί λίαν», επιθετικοί και πολύ επικίνδυνοι για τους περαστικούς.

Διέμεναν στα μνήματα γιατί μισούσαν τους ανθρώπους και τους θεωρούσαν ως εχθρούς των. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θέτει το ερώτημα: «γιατί λοιπόν οι δαιμονισμένοι αυτοί άνθρωποι κατέφευγαν και διέμεναν στους τάφους; Και απαντά ο ίδιος: Διότι ήθελαν να περάσουν στους πολλούς ένα ολέθριο δόγμα, δηλαδή ότι οι ψυχές των αποθανόντων γίνονται δαίμονες. Το οποίο, είτε να μη γίνει ποτέ αποδεκτό, ούτε και μέσα στην σκέψη μας».

Και ο ερμηνευτής Ευθύμιος Ζιγαβηνός, εξηγώντας το γιατί έκραξαν οι δαιμονισμένοι αυτοί άνθρωποι, όταν αντίκρυσαν τον Θεάνθρωπο Κύριό μας, λέγει τα εξής: «Αφού έπεσε πάνω τους η θείκη ακτίνα (του προσώπου του Χριστού), αμέσως τον κατάλαβαν. Και μη μπορώντας να υποφέρουν τη δύναμη αυτής (της θείκης ακτίνας) που αόρατα τους έκαιγε, φώναζαν δυνατά λέγοντες:

«Ποιά σχέση υπάρχει με μας και με σένα, Ιησού υιέ του Θεού; Ήλθες εδώ πρόωρα, πριν από τον καιρό της Παγκόσμιας κρίσεως, για να μας βασανίσεις;». Ο ίδιος ερμηνευτής βάζει στο στόμα των δύο αυτών δαιμονόπληκτων ανθρώπων και τα εξής λόγια (επεξηγώντας τις κραυγές τους): «Ποιά είναι η δική μας δύναμις μπροστά στη δική σου; Γιατί εσύ μεν είσαι φωτιά ασταμάτητη και άσβεστη, εμείς δε χορτάρι που εύκολα καίγεται». Και άλλα ερμηνευτικά σχόλια εμβαθύνουν πιο πολύ στο νόημα της αγωνιώδους αυτής κραυγής. Το πιο ορθό θα ήταν να έλεγαν: τι κοινό υπάρχει με μας και με σένα; Τίποτε προφανώς δεν μας συνδέει. Εσύ μεν είσαι Υιός του Θεού. Εμείς όμως (είμαστε) εχθροί του Θεού, τους οποίους άφησε ελεύθερους στον κόσμο μέχρι της Κρίσεως της μεγάλης ημέρας, της Δευτέρας Παρουσίας. Ομολογούν την απελπισία τους και την τρομερή προσδοκία τους και συγχρόνως φαίνονται να προσθέτουν: Επιθυμούμε να μη έχουμε κάποια σχέση με σένα, αλλά με τους ανθρώπους, που είναι αιχμάλωτοι στην αμαρτία.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος σχολιάζοντας τη στάση των δαιμονισμένων Γαδαρηνών, σημειώνει: «Αόρατα εμαστίζονταν και χειμάζονταν πιο πολύ από την άγρια θάλασσα, με το να ενοχλούνται και να καίγονται και να παθαίνουν τα χειρότερα και μόνο από την παρουσία του Θεανθρώπου.

Οι δαίμονες, βγαίνοντας με την δύναμη του Χριστού από τα ταλαίπωρα αυτά πλάσματα, ζήτησαν την κυριαρχική άδεια του Χριστού να εισέλθουν στην αγέλη των χοίρων. «Επειδή οι δαίμονες δεν μπορούσαν πια να βλάπτουν τους ανθρώπους, σε όσα αφορούν τους ανθρώπους, στα χρήματα και τα κτήματα, στράφηκαν προς άλλη κατεύθυνση (στην αγέλη των χοίρων), για να δείξουν τη μανία τους που έχουν εναντίον μας» (Ζιγαβηνός). Ο ιερός Χρυσόστομος παρατηρεί και το εξής: «Οι δαίμονες δεν μπορούν ούτε στους χοίρους να εισέλθουν, αν ο Χριστός δεν τους το επιτρέψει». Και συνεχίζει ο Πατήρ: «Αλλά για πιο λόγο γκρέμισαν και φόνευσαν τους χοίρους οι δαίμονες; Έχουν την σπουδή να ρίξουν σε αθυμία τους ανθρώπους σε κάθε τόπο και περίπτωση και παντού και πάντοτε χαίρουν για την απώλειά τους ... Αν δε κάποιος τα εκλάβει αυτά με αναγωγικό τρόπο, κανένα εμπόδιο δεν υπάρχει. Γιατί η μεν ιστορία είναι αυτή. Πρέπει όμως να γνωρίζει ο καθένας σαφώς, ότι οι άνθρωποι των οποίων η (ακάθαρτη) ζωή μοιάζει με τη ζωή των αλόγων χοίρων είναι περισσότερο ευάλωτοι στις ενέργειες των δαιμόνων. Και αυτοί που πάσχουν αυτά, επειδή είναι άνθρωποι μπορούν πολλές φορές και να τα ξεπεράσουν. Αν όμως γίνουν χοίροι στη ζωή τους σε όλα, δεν δαιμονίζονται μόνο, αλλά και καταγκρεμίζονται». Και ο Ζιγαβηνός προσθέτει: «Στους χοίρους εφορμούν (οι δαίμονες), δηλαδή σ'εκείνους οι οποίοι απερίσκεπτα κυλίσουνται

μέσα στον βόρβορο των ηδονών και τους κατακρεμνίζουν στον γκρεμό, στην απώλεια και καταστροφή».

Στη συνέχεια θα παραθέσουμε ένα περιστατικό θεραπείας δαιμονιζομένου ανθρώπου από αγίους ανθρώπους της Εκκλησίας μας, έπειτα από θερμή προσευχή και την επίκληση της θείας δυνάμεως.

«Ο μαθητής του Μεγάλου Αντωνίου όσιος Παύλος ο Απλούς αξιώθηκε να λάβη το κατά δαιμόνων χάρισμα.

Έφεραν κάποτε στον Μέγα Αντώνιο ένα δαιμονισμένο, με δαιμόνιο φοβερό, που έβριζε και τον ίδιο τον ουρανό. Το πρόσεξε αυτό ο όσιος και λέει:

-Δεν είναι έργο δικό μου να βγάζω δαιμόνια. Τέτοιο χάρισμα έχει ο Παύλος. Τους πήγε λοιπόν στον όσιο Παύλο και του είπε:

-Αββά Παύλε, βγάλε το δαιμόνιο από τον άνθρωπο αυτόν, για να γυρίσει υγιής στο σπίτι του.

-Γιατί δεν το βγάζεις εσύ;

-Δεν ευκαιρώ εγώ. Έχω άλλο έργο.

Τους άφησε ο Μέγας Αντώνιος και έφυγε. Ο όσιος Παύλος προσευχήθηκε θερμά και λέει στο δαιμόνιο.

-Είπε ο αββάς Αντώνιος να βγεις από τον άνθρωπο αυτόν.

-Δεν βγαίνω, παλιόγερε, απαντά εκείνο.

-Βγες, το είπε ο αββάς Αντώνιος.

Το δαιμόνιο τότε άρχισε να βρίζει και τον Μ. Αντώνιο. Τότε ο όσιος βγήκε από το κελλί του μέσα στο καταμεσήμερο, ανέβηκε σε μια πέτρα πυρωμένη από τον ήλιο και φώναξε:

-Κύριε Ιησού Χριστέ, δεν θα κατεβώ απ' αυτήν την πέτρα, δεν θα φάω και δεν θα πιά τίποτε μέχρι να πεθάνω, αν δεν ελευθερώσεις αυτόν τον δούλον Σου.

Πριν τελειώσει η προσευχή του οσίου, το δαιμόνιο είχε εξαφανισθεί».

Έπειτα από τα όσα είπαμε για τη συνάντηση και συνομιλία του Ιησού Χριστού και των δύο δαιμονιζομένων, ύστερα από την παράθεση του διδακτικού λόγου περί μέθης και ηθικής ασυδοσίας και των υποδούλων εις αυτάς και μετά από το περιστατικό που ο άγιος Παύλος με τη δύναμη του Χριστού θεράπευσε τον δαιμονιζόμενο, το μήνυμα της σημερινής Κυριακής είναι να επικαλούμαστε τον Πανάγαθο Θεό, ώστε να μας περιθριγκώνει πάντοτε η Θεία Χάρις Του, να μας στερεώνει στην Ορθόδοξη Πίστη και παράδοση και να μας περιφρουρεί από τις επιθέσεις, την επήρεια και την αιχμαλωσία στα πονηρά πνεύματα και να μας καταξιώσει ώστε, να λέγουμε μέσα από την καρδιά μας τα αθάνατα υμνολογικά λόγια της Θείας Λειτουργίας: «Εις άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού Πατρός Αμήν».

Αγία Χριστίνα η μεγαλομάρτυς

Η Αγία μεγαλομάρτυς Χριστίνα, καταγόταν από την Τύρο της Συρίας και ήταν κόρη του στρατηγού Ουρβανού (περί το 200 μ.Χ.). Ο πατέρας της, της έχτισε έναν πύργο και την έβαλε μέσα σ' αυτόν. Μάλιστα κατασκεύασε αγάλματα των ειδώλων και την διέταξε να θυσιάσει σ' αυτά. Εκείνη όμως τα έκανε όλα κομμάτια. Για αυτές της τις πράξεις, η αγία υποβλήθηκε σε βασανιστήρια από τον ίδιο της τον πατέρα και μετά φυλακίστηκε.

Στην φυλακή την άφησαν νηστική για να πεθάνει από την πείνα. Όμως, άγγελος Κυρίου της πήγαινε τροφή και της θεραπεύτηκαν όλες οι πληγές της. Μετά την έριξαν στην θάλασσα, όπου έλαβε το Άγιο Βάπτισμα από τον ίδιο τον Χριστό και άγγελος Κυρίου την έβγαλε στην στεριά.

Μόλις έγινε γνωστό ότι είχε διασωθεί, ο πατέρας της πρόσταξε και την έκλεισαν πάλι στην φυλακή. Την νύχτα που ακολούθησε ο πατέρας της πέθανε και την θέση του στο αξίωμα του στρατηγού την πήρε κάποιος ονόματι Δίων. Αυτός οδήγησε την μάρτυρα στο δικαστήριο. Και εκεί η αγία ομολόγησε την πίστη της. Αμέσως οργίστηκε και διέταξε να αρχίσουν τα βασανιστήρια.

Κατά την διάρκεια των βασανιστηρίων πολλοί πίστευσαν στον Χριστό. Μετά το Δίωνα ανέλαβε κάποιος Ιουλιανός. Αυτός έριξε την Χριστίνα μέσα σε πυρακτωμένη κάμινο, σε ένα κλουβί με φίδια δηλητηριώδη, τα οποία αντί να την δαγκώσουν της έγλυφαν τα πόδια με ευσπλαχνία, μετά της έκοψαν τους μαστούς από όπου χύθηκε γάλα αντί για αίμα και της έκοψαν και την γλώσσα. Όλα αυτά τα μαρτύρια τα υπέμεινε με καρτερία και στο τέλος με κοντάρια που την χτύπησαν παρέδωσε το πνεύμα, λαμβάνοντας τον στέφανο του μαρτυρίου, και περνώντας στην αιώνια ζωή.

Το αδιάφθορο Λείψανο της Μεγαλομάρτυρος Χριστίνας, άγνωστο πότε, μεταφέρθηκε από την Συρία όπου μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη και κατατέθηκε σε Ναό προς τιμήν της στην περιοχή του Ιερού Παλατίου, απ' όπου αφαιρέθηκε κατά την Φραγκοκρατία και μεταφέρθηκε στη Βενετία. Το 1252 μ.Χ. το Λείψανο κατατέθηκε στη Μονή του Αγίου Μάρκου στο Τορσέλλο και το 1340 μ.Χ. μεταφέρθηκε στο Ναό του Αγίου Ματθαίου στο Μουράνο. Το 1435 μ.Χ. ο Πάπας Ευγένιος Δ' διέταξε την μεταφορά του στο Ναό του Αγίου Αντωνίου, επίσης στο Τορσέλλο. Το 1793 μ.Χ. μεταφέρθηκε στη Μονή της Μάρτυρος Ιουστίνης Βενετίας και το 1810 μ.Χ. στο Ναό του Αγίου Φραγκίσκου της Αμπέλου, όπου και σήμερα φυλάσσεται, κατατεθειμένο σε κρυστάλλινη λάρνακα.